

De burenen van

‘We vielen als een blok voor dit huisje’

► Herma van der Veen en Frans Meijer, Stapelerweg 12, De Stapel

Het oude schoenlapperhuisje staat parmantig te pronken in de zon. Ooit sleet hier in het linkerdeel schoenmaker Jan Uiterwijk zijn dagen. Soms grotendeels in zwijgzaamheid, maar soms ook was het druk in de kleine bedoening. Dan werden de laatste nieuwtjes uitgewisseld, de jongste roddels van de streek verspreid. In het andere deel van het arbeiderspandje woonde het gezin van loonwerker Stille met acht kinderen. Dat beeld is uitgegumd door de tijd. Maar het huisje trotseerde de jaren en is gebleven, in het verleden liefdevol gerestaureerd en vandaag de dag gekoesterd.

Roelof Tienkamp

Frans en Herma samen met hun twee jongste zonen en kat Tijger.

Henny van Belkom

Het was het huisje daar aan de Stapelerweg, even buiten de Wijk, waarvoor ze als een blok vielen. En natuurlijk de locatie, aan de rand van het glooiende Reestdal. Ze wilden graag buiten wonen en hier was het – in tegenstelling tot de regio Amsterdam, waar ze toen nog woonden – nog redelijk betaalbaar. ‘We hadden een gevoel van sympathie bij deze plek. Onmiddellijk, alle twee.’

Herma van der Veen (47) en Frans Meijer (50) vertellen hun verhaal in het riante, maar in harmonie met de omgeving gebouwde landhuis, dat achter het woninkje aan de straat is verzezen. De grote ramen bieden een royale blik op het schitterende decor van het naar het riviertje wegebbende land. Het beeld wordt aan weerszijden gedomineerd door stoere eiken, die als gekromde wachters in het weiland staan. Het was in 2000, toen ze de grote stap namen. En ze hebben er nog geen moment spijt van gehad. ‘We vinden de stad heel fijn, nog steeds. En we gaan er ook nog vaak naartoe, maar om te wonen kiezen we toch liever de rust van het platteland.’ Dat ze het avontuur konden aangaan, had ook te maken met hun werk; hij is grafisch vormgever, zij interieurontwerper. ‘Met de communicatiemiddelen van tegenwoordig zijn we economisch niet meer aan een bepaalde streek gebonden; dat vergemakkelijkte ons besluit.’

Een paar jaar woonden ze met hun gezin – Frans en Herma hebben vier kinderen, in de leeftijd van 9 tot 21 jaar – in het schoenlapperhuisje, terwijl daarachter een oud bungalowtje werd gesloopt en later hun nieuwe woning verrees. Herma: ‘Het was

klein, even behelpen met z’n allen. Maar omdat we wisten dat het maar tijdelijk zou zijn, voelde het eigenlijk ook wel een beetje als vakantie.’

Op eigen erf

In 2005 was de nieuwe woning klaar en verhuisden ze op eigen erf. Het ‘hummelhuisje’, dat voordat ze het kochten door zoon Tinus van de familie Stille was gerestaureerd, kreeg een nieuwe functie. Het schoenlapperdeel werd Herma’s winkeltje voor design-cadeautjes en de andere kant werd geschikt gemaakt voor verhuur als Bed & Breakfast. Beide onder de noemer ‘Ons Buitenhuis’.

Herma: ‘We hebben vanaf het begin iets met dat pandje willen doen. Toen ons huis klaar was, werd ons wel eens gevraagd: nu breken jullie dat oude ding toch zeker wel af?’ Lachend: ‘Dat zijn

we nooit van plan geweest. ‘t Is zo’n schattig huisje, daar zijn er niet zo veel meer van in Drenthe. Dat breek je toch niet af? We vinden juist dat het veel toegevoegde waarde geeft.’ Ze gaat voor naar het winkeltje aan de straatkant. Pal voor de deur de waterput. Nu bijna een obstakel, destijds uiterst praktisch: altijd vers water bij de hand. In de voormalige bedsteden staat nu servies uitgestald en is een klein kantoortje ingericht. Ze vertelt dat er nog weleens klanten binnenkomen, die hier herinneringen ophalen aan de tijd dat Jan Uiterwijk gehuld in z’n eeuwige blauwe overall schoenen lapte, of paardenhalsters van boeren uit de buurt repareerde. ‘Dat-ie vaak zo’n beetje in het halfdonker zat.’ De andere kant van het uit 1907

daterende woninkje (inmiddels trouwens officieel rijksmonument) is luxe ingericht en voldoet – met respect voor de ouderdom – aan alle eisen van deze tijd. Een luxe keuken, met Belgisch hardsteen, een houtkachel voor de gezelligheid. Herma wijst naar de vloer, waarin de eikenhouten planken taps toelopen. De vloer is gemaakt van planken uit één boom, vertelt ze. ‘Als je de planken om en om legt, dan past het allemaal precies.’

Gewoon geprobeerd

Frans: ‘We hebben het gewoon geprobeerd. Bevalt een B&B op eigen erf of bevalt het niet? Zo niet, dan stoppen we ermee.’ Maar het beviel. Herma: ‘Het huisje staat natuurlijk los van onze eigen woning, dat scheelt. En zoals vroeger gebruikelijk is het huisje gericht op de weg, onze eigen woning heeft juist uitzicht op het Reestdal. En het erf is groot genoeg. We hebben hier helemaal geen last van elkaar.’

Ze vindt het juist wel leuk dat hun gasten, die vermoeid aankomen, na een paar dagen helemaal opgeknapt en blij de deur weer in het slot doen. ‘De natuur is goed voor ze. Ontspannen, een vuurtje stoken in de kachel, lekker eten, wandelen in de prachtige omgeving. Ze knappen gewoon zichtbaar op. Dat vinden wij natuurlijk ook leuk om te zien. We hebben zelfs vaste gasten, die de drukte voor even ontvluchten en zich speciaal hier weer komen opladen. Die zeggen dan: we gaan naar Ons Buitenhuis. Die voelen dat ook echt zo.’

Uit hetzelfde hout

Frans en Herma zijn uit hetzelfde hout gesneden. Spontaan, creatief, avontuurlijk. Er was onmiddellijk een klik, toen ze elkaar eind jaren negentig ontmoetten tijdens een gezamenlijk project voor de Dutch Chinese Chambre of Commerce Association. ‘Daar leerden we elkaar kennen en daarna is het snel

gegaan,’ zegt Herma, ‘als je het weet, dan weet je het. Daar moet je verder niet al te moeilijk over doen.’ Nadat ze naar Drenthe waren verhuisd, trouwden ze; in 2002.

Hun avontuurlijke karakter én creatieve inslag liggen ook ten grondslag aan het bord met ‘Te koop’ voor het oude schoenlapperhuisje. Het was ruim een jaar geleden dat ze ‘s avonds – het houtvuur knapperde, een wijntje bij de hand – filosofeerden over hun toekomst. ‘We wonen hier nu vijftien jaar. Wat gaan we met de rest van ons leven doen?’ Dat was de hamvraag. Herma: ‘Willen we hier altijd blijven of willen we nog een keer iets nieuws, daar draaide het om. En gezien onze leeftijd is het nu wel het moment om die beslissing te nemen. Wacht je nog veel langer, dan is de kans groot dat het er niet meer van komt. En dat je daar spijt van gaat krijgen.’

Ze kozen voor verkoop. Herma: ‘We genieten hier nog iedere dag; vinden het nog altijd een fantastische plek en het afscheid wordt ook moeilijk. Maar toch: Nederland heeft nog zo veel mooie plekken om te ontdekken en we hebben ook zin in weer iets nieuws. Een nieuwe uitdaging, waarin we ook weer onze creativiteit kwijt kunnen.’ Ze denken aan een plek tussen Arnhem en Zutphen, ‘zo mooi daar langs de Veluwezoom’. Maar daarover dagdromen doen ze nog niet al te veel. Hun woning, met daarvoor het oude huisje, staat nu een jaar te koop. ‘We moeten ons geduld bewaren, eerst focussen op verkoop en dan verder met een nieuw plan. Maar we hebben geen haast, hoor. Het blijft een dubbel gevoel.’ Ze kijkt naar buiten. Naar twee ooevaars verderop, hoog in het nest. ‘Wat een plekje, hè?’

Het kleine huisje, waar ze als een blok voor vielen.

www.mv-ontwerp.nl